

Sygn. akt VI Ka 42/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska(spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Wieja

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015r.

sprawy **H. M.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk i innej powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 26 listopada 2014 r. sygn. akt II K 233/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego H. M. w ten sposób, że obniża orzeczony w punkcie VIII części dyspozytywnej łączny środek karny do 4 (czterech) lat,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 42/15

UZASADNIENIE

H. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 28 listopada 2013r. około godz. 19:00 w W. na trasie do sklepu (...) przy ul. (...) do posesji nr (...) przy (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

2. w dniu 28 listopada 2013r. około godz. 19:00 w W., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz nie dostosował prędkości i techniki jazdy do panujących warunków ruchu i warunków atmosferycznych i na łuku drogi w prawo, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na lewe pobocze uderzając w przydrożne drzewo i ogrodzenie posesji nr (...), wskutek czego pasażer pojazdu – M. B. doznał obrażeń

ciała w postaci stłuczenia wielomiejscowego z krwiakiem podczepcowym szczytu głowy oraz złamania kości kulszowej prawej, powodując naruszenie czynności narządów ciała oraz rozstrój zdrowia na czas przekraczający dni siedem,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.;

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 26 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 233/14:

I. uznał oskarżonego H. M. za winnego tego, że około godziny 19:00 dnia 28 listopada 2013r. znajdując się w stanie nietrzeźwości ze stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym 0,99 mg/l, kierował samochodem osobowym A. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym - w W. na trasie od sklepu (...) położonego przy ulicy (...) do okolicy posesji nr (...) położonej przy ul. (...),

tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego za winnego tego, że około godziny 19:00 dnia 28 listopada 2013r. w okolicy posesji nr (...) położonej w W. przy ul. (...), kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości ze stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym 0,99 mg/l nie obserwował należyście przedpoła jazdy i nie dostosował techniki jazdy do panujących warunków drogowych i na prostym odcinku drogi stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na lewe pobocze uderzając w przydrożne drzewo i ogrodzenie posesji nr (...), w wyniku czego pasażer pojazdu M. B. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia wielomiejscowego z krwiakiem podczepcowym szczytu głowy oraz złamania kości kulszowej prawej, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ciała oraz rozstrój zdrowia na czas przekraczający dni siedem;

tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i skazał go na karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

V. w zakresie czynu opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

VI. w zakresie czynu opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego zobowiązując go do uiszczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 500zł (pięciuset złotych);

VII. w zakresie czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

VIII. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu środki karne w postaci zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym opisane w pkt. V i VII części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

IX. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 stycznia 2014r. do dnia 26 listopada 2014r.;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Komendy Powiatowej Policji w B. (...) pod pozycjami II 1 - 2;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 300zł.

Apelację od wydanego orzeczenia wywiódł obrońca oskarżonego, na podstawie art. 425 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części obejmującej punkt VIII, w zakresie jego punktu V, VII i VIII, tj. w zakresie orzeczenia o środkach karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. obrońca oskarżonego zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym:

1. na okres 2 (dwóch) lat – w zakresie czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku;
2. na okres 4 (czterech) lat – w zakresie czynu opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Stawiając powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę punktu V zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;
2. zmianę punktu VII zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;
3. wymierzenie oskarżonemu łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego była zasadna o tyle, że skutkowałą zmianą wymierzonego oskarżonemu łącznego środka karnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w zakresie sprawstwa i winy H. M. nie były kwestionowane we wniesionym środku odwoławczym. Sąd Okręgowy ograniczył się zatem jedynie do stwierdzenia, iż Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy zgromadzanego materiału dowodowego zgodnie z zasadami art. 7 k.p.k., nie naruszając granic wyznaczonych zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego.

Zgodnie z ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., które w myśl art. 56 k.k. stosowane są odpowiednio do orzekania o środkach karnych, sąd wymierza je według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o

naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. informacje o jednostce

Sąd Rejonowy, określając wymiar zastosowanego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym – w zakresie czynu opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku na okres 2 lat, zaś w zakresie czynu opisanego w pkt. II tej części wyroku na okres 4 lat – wskazał, iż H. M. nie daje rękojmi, że jako kierujący pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym, będzie przestrzegał przepisów prawa o ruchu drogowym, na co wskazuje wywołany przezeń poważny skutek i okoliczności popełnienia przypisanych mu przestępstw podkreślając, iż oskarżony zdecydował się na brawurowe prowadzenie samochodu pod wpływem alkoholu.

Orzekając w przedmiocie łącznego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. Sąd Rejonowy wskazał na łączność podmiotowo - przedmiotową przypisanych oskarżonemu występków, orzekając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż społeczna szkodliwość przypisanego H. M. czynu była znaczna ze względu na ustaloną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu w chwili jego popełnienia oraz okoliczność, iż oskarżony poruszał się samochodem w stanie nietrzeźwości w terenie zabudowanym, w dniu powszednim i wczesnym wieczorem.

Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych względem oskarżonego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obrońca oskarżonego wskazał, iż Sąd I instancji przecenił wagę okoliczności obciążających, pomijając ważne dla sprawy okoliczności, które winny wpłynąć na łagodniejszy ich wymiar, a w szczególności na uwzględnienie ich wychowawczego charakteru. Jako okoliczności łagodzące, jakie winny być uwzględnione przy wymiarze środka karnego obrońca oskarżonego wskazał, iż H. M. nie był dotychczas karany za czyn o podobnym charakterze, przypisanego mu czynu dopuścił się w godzinach wieczornych na drodze o minimalnym natężeniu ruchu, a ponadto uderzył w przydrożne drzewo, w wyniku czego ucierpiał on sam i jego pasażer, który – jak sugeruje skarżący –dobrowolnie zdecydował się na jazdę samochodem z kierowcą znajdującym się pod wpływem alkoholu.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż zgodnie z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, których obrońca oskarżonego nie kwestionował, M. B. usiadł na miejscu pasażera w samochodzie oskarżonego i zasnął, zanim za kierownicę wsiadł H. M., zaś zgodnie z ich wcześniejszymi ustaleniami, samochód miał prowadzić nie spożywający z nimi alkoholu P. K.. Wobec powyższego nie można się zgodzić z twierdzeniem, iż M. B. godził się ryzykiem podróżowania samochodem z nietrzeźwym kierowcą, a nawet gdyby tak było, w żadnym razie nie może być to okolicznością łagodzącą uzasadniającą w znacznym stopniu zmniejszenie wymiaru środka karnego.

Argumentacja dotycząca stopnia natężenia ruchu na drodze, na jakiej doszło do wypadku oraz tego, czy były to godziny wczesno-, czy późnowieczorne, stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z ocenami Sądu Rejonowego.

Należy mieć jednak na względzie, iż H. M. był wcześniej tylko jeden raz karany za przestępstwo odmienne rodzajowo od tego, którego popełnienie zostało mu przypisane w niniejszej sprawie, zaś ze względu na jego wiek oraz wcześniejsze zatrudnienie w charakterze kierowcy, wymierzony mu łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat jawi się jako nazbyt surowy, w szczególności jeśli się weźmie pod uwagę bliski związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy obydwoma czynami.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazanie okoliczności uzasadniały obniżenie wymiaru łącznego środka karnego, zgodnie z zasadami określonymi w art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k., do 4 (czterech) lat przy zastosowaniu metody absorpcji.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. podlegał zmianie jak w pkt. I. W pozostałej zaś części był prawidłowy i – wobec niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. – podlegał utrzymaniu w mocy.

Kierując się zasadami słuszności, Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.